

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 211/05-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya vo veci sťažnosti Ing. P. I., bytom B., zastúpeného advokátkou Mgr. Z. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 E 267/01 na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 E 267/01 **p o r u š i l** základné právo Ing. P. I. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ing. P. I. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný zaplatiť náhradu trov konania Ing. P. I. v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky Mgr. Z. K., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. P. I. vo zvyšnej časti *n e v y h o v u j e*.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 211/05-16 zo 17. augusta 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. P. I., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Z. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 E 267/01.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že 26. februára 2001 podal na okresnom súde návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Okresný súd ho 7. augusta 2002 (na základe pokynu sudkyne súdnej kancelárii z 2. augusta 2002) vyzval na doplnenie návrhu upresnením petitu, aby bolo zrejmé „... o čom a ako má súd rozhodnúť...“. Sťažovateľ reagoval podaním doručeným okresnému súdu 16. augusta 2002. Okresný súd pokračoval v konaní 31. októbra 2003 (pokynom vyššej súdnej úradníčky súdnej kancelárii predvolať sťažovateľa na informatívny výsluch). Informatívny výsluch sťažovateľa sa uskutočnil 17. decembra 2003. Okresný súd vyzval sťažovateľa 17. marca 2004 na zaplatenie súdneho poplatku a po jeho zaplatení (7. apríla 2004) uznesením z 21. septembra 2004 zamietol

sťažovateľov návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Pisomné vyhotovenie rozhodnutia bolo sťažovateľovi doručené 27. októbra 2004. Sťažovateľ ho 8. novembra 2004 napadol odvolaním. Na základe pokynu vyššej súdnej úradníčky súdnej kancelárie z 21. decembra 2004 vyzval okresný súd 17. februára 2005 sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Okresný súd predložil 5. apríla 2005 spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne namieta porušenie svojich základných práv v dôsledku nečinnosti okresného súdu v označenom konaní (ktorého postupu podľa neho nebránila relevantná zákonná prekážka) v období od 26. februára 2001 do 2. augusta 2002 (viac ako jeden rok a päť mesiacov) a v období od 16. augusta 2002 do 17. decembra 2003 (približne jeden rok a štyri mesiace). Postup okresného súdu podľa právnej zástupkyne sťažovateľa zároveň nesmeroval plynulo „... k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa vo veci, s ktorou sa obrátil na súd“. V tejto súvislosti uviedla, že okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu až po vyše troch rokoch od jeho podania, na zaplatenie súdneho poplatku za podanie odvolania bol sťažovateľ vyzvaný až po vyše troch mesiacoch od podania odvolania a takmer päť mesiacov trvalo okresnému súdu, kým po podaní odvolania predložil spis na rozhodnutie odvolaciemu súdu, pričom počas uvedeného obdobia urobil iba jediný úkon (vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku).

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„I. Základné právo Ing. P. I. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 E 267/01 porušené bolo.

II. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 E 267/01 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

III. Ing. P. I. priznáva primerané finančné zadostučenie vo výške 100.000,- Sk (slovom: stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť Ing. P. I. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.

IV. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia Ing. P. I. advokátke Mgr. Z. K., B., vo výške 7.953,- Sk (...).“

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Sk si uplatňuje s ohľadom na celkovú dĺžku konania, ktoré začalo 26. februára 2001 a dosiaľ nie je právoplatne skončené, s ohľadom na jeho predmet, ktorým je „... výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 11 C 125/98 z 27. septembra 2000...“, s ohľadom na skutočnosť, že označená vec vedená pod sp. zn. 15 E 267/01 „... nie je ani právne ani fakticky zložitá pretože ide len o konanie o výkon rozhodnutia podľa šiestej časti OSP...“, s ohľadom na skutočnosť, že správanie sťažovateľa bolo „... aktívne a súčinnostné a neprispelo žiadnym spôsobom a ani v žiadnom rozsahu k dĺžke konania...“. Uvedená suma vyjadruje podľa sťažovateľa „pocity márnosti, nespravodlivosti a úzkosti vyplývajúce zo situácie, že súd ani po tom, čo predsedníčka Okresného súdu Bratislava IV uznala opodstatnenosť sťažnosti na priesťahy konať nezačal“, a zohľadňuje aj osobné pomery sťažovateľa, ktorý „má už 76 rokov a ktorého mesačný príjem je len 8.853,- Sk (starobný dôchodok)“.

Právna zástupkyňa sťažovateľa listom zo 16. septembra 2005 ústavnému súdu oznámila, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Okresný súd sa k podanej sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu vyjadril listom č. Spr. 3463/05 z 21. septembra 2005, v ktorom chronologicky podal prehľad procesných úkonov vykonaných v predmetnej veci a následne uviedol: „Z uvedeného prehľadu procesných úkonov v označenej veci sú priesťahy v konaní. Priesťahy v konaní sú najmä z príčin objektívnych súvisiacich s vysokým nápadom vecí a pretrvávajúcim nedostatočným personálnym obsadením sudcovských funkcií. Tieto objektívne fakty spôsobujú, že jednotlivé časové úseky medzi úkonmi súdu sú väčšie, ako by sa vyžadovalo.“

S poukazom na horeuvedené si dovoľujem ústavnému súdu navrhnúť, aby ústavnú sťažnosť zamietol.

Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.

V prílohe Vám predkladám kompletný spisový materiál z konania vedeného pod sp. zn. 15 E 267/01.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Okresnému súdu bol 26. februára 2001 doručený návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia smerujúci proti M. I., bytom B. (ďalej len „odporkyňa“).

Vo veci konajúci sudca nechal pokynom zo 6. augusta 2002 vyzvať sťažovateľa, aby v lehote 5 dní doplnil svoje podanie o petit, t. j. o čom a ako má súd rozhodnúť. Sťažovateľ na výzvu okresného súdu odpovedal listom zo 16. augusta 2002, v ktorom okresnému súdu oznámil, že žiada od odporkyne zabezpečenie náhradného bytu.

Úpravou z 31. októbra 2003 bol nariadený informatívny výsluch sťažovateľa na 17. december 2003. Podľa úradného záznamu o informatívnom výsluchu bol sťažovateľ okresným súdom poučený o tom, že „z predmetného rozhodnutia nie je oprávnený“, a súčasne mu uložil povinnosť, aby súdu v lehote 2 mesiacov (do 20. februára 2004) oznámil, či trvá na nariadení výkonu rozhodnutia v predmetnej veci.

Na základe pokynu z 8. marca 2004 bol sťažovateľ okresným súdom vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh. Poplatkovú povinnosť si sťažovateľ splnil 7. apríla 2004.

Uznesením č. k. 15 E 267/01-15 z 21. septembra 2004 okresný súd návrh na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia zamietol.

Dňa 8. novembra 2004 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa z toho istého dňa proti uzneseniu z 21. septembra 2004. Okresný súd následne na základe pokynu z 21. decembra 2004 sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Sťažovateľ súdny poplatok za podané odvolanie zaplatil 17. marca 2005.

Okresný súd doručil 6. apríla 2005 spisový materiál v predmetnej veci krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Dňa 24. mája 2005 sa na okresný súd dostavila splnomocnená zástupkyňa sťažovateľa za účelom preštudovania spisu.

Krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 31/05-24 z 19. júla 2005 uznesenie okresného súdu z 21. septembra 2004 potvrdil. Okresnému súdu bol spisový materiál v predmetnej veci doručený 2. augusta 2005.

Pokynom z 3. augusta 2005 nechal vo veci konajúci sudca okresného súdu doručiť rozhodnutie krajského súdu účastníkom konania.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla spôsobiť predĺženie konania v predmetnej veci.

B) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako súčinnosť. Sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu a za účelom ochrany svojho základného práva v predmetnom konaní využil opravné prostriedky. Sťažovateľ v priebehu konania taktiež využil svoje procesné právo na podanie odvolania, o ktorom následne rozhodoval krajský súd. Možno teda konštatovať, že v dôsledku uplatnenia tohto práva sťažovateľom v preskúvanom konaní došlo k predĺženiu konania v predmetnej veci na okresnom súde, čo mu však v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu nemožno započítať na ťarchu (mutatis mutandis III. ÚS 192/02, III. ÚS 82/05).

V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Prvé z období nečinnosti okresného súdu začalo

26. februára 2001 po doručení návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia okresnému súdu a trvalo viac ako sedemnásť mesiacov, t. j. do 6. augusta 2002, keď okresný súd zaslal sťažovateľovi výzvu na špecifikáciu petitu podaného návrhu. Druhé obdobie nečinnosti okresného súdu v predmetnom konaní v trvaní štrnástich mesiacov začalo 16. augusta 2002, keď bola okresnému súdu doručená sťažovateľova odpoveď na jeho výzvu, a skončilo až 31. októbra 2003, keď dal zákonný sudca pokyn na predvolanie sťažovateľa na informatívny výsluch. Okresný súd žiadne procesné úkony v predmetnej veci nevykonával ani v ďalšom období v trvaní piatich mesiacov, a to od 7. apríla 2004, keď bol sťažovateľom zaplatený súdny poplatok, do 21. septembra 2004, keď uznesením č. k. 15 E 267/01-15 návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietol. Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že v uvedenom konaní už od doručenia návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia, t. j. od začatia konania, nebol splnený jeden zo zákonných predpokladov nariadenia výkonu rozhodnutia - existencia vykonateľného súdneho rozhodnutia (exekučného titulu). Posúdenie vykonateľnosti rozhodnutia je výlučne otázkou právnou, s ktorou sa súd musí vysporiadať už pri realizácii prvotných úkonov v rámci konania o nariadenie výkonu rozhodnutia. Okresný súd teda mohol v prípade nepredloženia iného exekučného titulu, resp. vykonateľného rozhodnutia zo strany sťažovateľa na jeho výzvu konanie v predmetnej veci z dôvodu nesplnenia jedného zo zákonných predpokladov nariadenia výkonu rozhodnutia už v rámci vykonávania prvotných úkonov v tejto veci zastaviť.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvalo viac ako štyri roky a osem mesiacov. Z uvedenej doby podstatnú časť, t. j. viac ako tri roky, tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným prietahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na vyššie uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj jeho neefektívny postup v predmetnom konaní nemožno dobu predmetného konania vedeného na

okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zo spisového materiálu v predmetnej veci ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 31/05-24 z 19. júla 2005 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 15 E 267/01-15 z 21. septembra 2004, ktorým bol návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietnutý. Na základe pokynu zákonného sudcu okresného súdu z 3. augusta 2005 bolo predmetné rozhodnutie doručované účastníkom konania.

Ústavný súd preto nevyhovel žiadosti sťažovateľa v časti, v ktorej žiadal, aby okresnému súdu prikázal konať vo veci vedenej pod sp. zn. 15 E 267/01 bez prieťahov.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk. Uvedená suma vyjadruje podľa sťažovateľa *„pocity márnosti, nespravodlivosti a úzkosti vyplývajúce zo situácie, že súd ani po tom, čo predsedníčka Okresného súdu Bratislava IV uznala opodstatnenosť sťažnosti na prieťahy konať nezačal“*, a zohľadňuje aj osobné pomery sťažovateľa, ktorý *„má už 76 rokov a ktorého mesačný príjem je len 8.853,- Sk (starobný dôchodok)“*.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie práv sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred ich porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 30 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietáhov v tomto konaní (tri roky) a s tým spojenú ujmu sťažovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 7 953 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako súčet odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie ústavnému súdu, vyjadrenie vo veci) a režijného paušálu ($3 \times 2\,501 \text{ Sk} + 3 \times 150 \text{ Sk} = 7\,953 \text{ Sk}$).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal jeho právnu zástupkyňou uplatnený nárok na úhradu úkonu právnej služby – vyjadrenie vo veci, ktoré neobsahovalo žiadne právne relevantné skutočnosti týkajúce sa veci samej, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie ústavného súdu, ale spočívalo len v oznámení, že sťažovateľ súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,501 \text{ Sk} + 2 \times 150 \text{ Sk} = 5\,302 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje 5 302 Sk.

Ústavný súd preto právnej zástupkyňi sťažovateľa priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk a vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na náhradu trov konania v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2005